

SZERETNI, MÁSKÉNT

1Timóteus 5,1-2

¹Tim 5,1 **Idősebb férfit ne dorgálj meg, hanem intsd, mint apádat, a fiatalabbat pedig mint öcsédet, ²az idősebb asszonyt, mint anyádat, a fiatalabbat, mint húgodat: teljes tisztasággal.**

Pál apostol szavai elsősorban a gyülekezetvezető Timóteusnak szóltak, és őt tanították, de tágabb értelemben véve szavai szólnak hozzánk is, akik ennek a gyülekezetnek a tagjai vagyunk. Isten a mai igén keresztül kérdéseket tesz fel nekünk, és e kérdések által akarja felnyitni a szemünket olyan igazságokra, amelyet a hétköznapiakban hajlamosak vagyunk elfelejteni.

1. Hogyan tekintünk egymásra?

Ez mai igénk első kérdése hozzánk: hogyan tekintünk egymásra?

A felolvasott bibliai versben Pál apákról, anyákról, öccsökről és húgokról beszél, olyan bensőséges kapcsolatokról, amelyekkel a családokban találkozunk az ember. Pál tehát erre irányítja Timóteus figyelmét, hogy ne feledje, hogy a gyülekezet Isten családja, ahol az emberek Isten gyermekei és egymás testvérei. Közük van tehát egymáshoz, felelősséggel tartoznak egymásért, és nem is akárhogyan, hanem Jézus parancsa szerint: **Jn 13,34...szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!**

Jézus ezzel a parancsával nagyon magasra tette a léceket! Nem azt mondta: szeressétek egymást, ha szerethetőnek találjátok egymást. Nem is azt: szeressétek egymást, ha szimpatikusnak találjátok egymást. De még csak nem is azt mondta: próbáljátok meg egymást szeretni. Megkérdőjelezhetetlenül és félreérthetetlenül adta ki a parancsot: szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.

Egyszóval: hogyan tekintünk egymásra? És nemcsak itt a gyülekezet falain belül, hanem azután is, amikor kiléptünk ennek az épületnek a falain kívülre. Mert idebent könnyű szeretni, de odakint? Vagy netán megszűnik testvéri közösségünk azzal, hogy kilépünk ebből az épületből? A testvéri közösség csak a falakon belül kötelez bennünket? Nemde odakint is Isten litéri református családjához tartozunk?

2. Hogyan szeretjük mi egymást?

Ez mai igénk második kérdése hozzánk: hogyan szeretjük mi egymást?

Általánosságban úgy gondoljuk, hogy a szeretet azt jelenti, hogy jó érzésekkel vagyunk a másik ember felé. Valamit érzünk a másik irányába. Vajon Jézus is erre gondolt, amikor a szeretetről beszélt? Jézus szeretet-parancsában vagy egy fontos szó: **Jn 13,34... szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket**. Ez a fontos szó az „ahogyan”. Ebben van a lényeg! Nem az kérdés tehát, hogy szeretjük-e egymást, hanem az kérdés, hogy hogyan szeretjük egymást. Mi a célunk, mi a motivációnk? Lehetséges lenne az, hogy a szeretetünk addig terjed, hogy kezet rázunk egymással, néha rákérdezzük arra, hogy hogy van a másik? A szeretetünk ki tud lépni a társadalmi szokások keretei közül, és tud többé lenni, mint bizonyos udvariassági szabályok gyakorlása egymás felé?

Jézus szeretete – többek között – abban nyilvánult meg, hogy megosztotta önmagát azokkal, akiket szeretet. Odaadta nekik az idejét, a tudását, a hatalmát, míg végül egészen

Szeretni, másként | 1Tim 5,1-16

odaadta önmagát a golgotai kereszten. Jézus azért tette ezt, mert egész lényével szolgálni akart azok felé, akiket szeretett.

Hogyan szeretjük mi egymást? Úgy, ahogyan Jézus szeret bennünket? Meg tudjuk mi osztani önmagunkat egymással? Tudunk-e szolgáló szeretettel fordulni egymás felé?

3. Hol húzzuk meg a határainkat?

Ez mai igénk harmadik kérdése hozzánk: hol húzzuk meg a határainkat? Azaz: át tudunk lépni a saját jól meghúzott határainkon, vagy tovább őrizzük a diszkrét távolságot egymás felé?

Jézus szeretete ugyanis nemcsak abban állt, hogy vigasztalta, bátorította és terelgette tanítványait az Istennek tetsző úton. Ő gazdagítani és építeni akarta az övéit, és ebben gyakran az is benne volt, hogy dicséret helyett, megdorgálta őket. Többször nevezte őket „kicsiny hitűnek”, amikor megtapasztalta hitelenségüket. Konkrétan kimondta azt, amit nem helyeselt az életünkben, rávilágítva arra, hogy hol van szükségük gondolkozásukban vagy életükben korrekcióra. Így dorgálta meg Pétért, a Zebedeus fiakat: András és Jánost, és ezzel a céllal utasította el Nikodémus hízelgését. De, amikor Jézus intett, akkor mindezt nem az ítélet, hanem mindig a megjobbítás, a korrigálás, a szeretettel való többre segítés szándékával tette. Intéseit mindig áthatotta az irgalom.

Mai igénk arra akarja rányitni a szemünket, hogy a szeretet-kapcsolatunk egy magasabb lépcsőfoka az, amikor a másik szemébe merjük mondani azt, amit a másik rosszul csinál. Amikor nem hízelegni akarunk egymásnak, nem tetszelegni akarunk egymás előtt, nem az a célunk, hogy őrizgessük a hamisságokra épülő látszat békességet, amikor mást mond a szánk, mint amit valóban gondolunk egymásról, nehogy megbántsuk egymást, hanem Jézus lelkületével ki merjük mondani az igazságot. Amikor átmerjük lépni a konvencionális határokat, és Jézus szeretetével akarunk egymás felé fordulni. Amikor elkezdünk családként működni, családtagként gondolni egymásra, és ebben benne van az is, hogy a másik szemébe nézve ki merjük mondani azt, ami helytelen. De ez az, amit nem lehet diszkrét távolságból megtenni, ahhoz közelebb kell engednünk egymást.

4. Miért félünk ettől a szeretettől?

Ez mai igénk negyedik kérdése: miért félünk ettől a szeretettől?

Ma egy olyan társadalomban élünk, ahol úton-útfélen azt tanítják nekünk, hogy nincsen bebeszólásunk abba, hogy ki hogyan él, hogyan gondolkozik. Gyakorlatilag arra nevelnek bennünket, hogy ne legyen semmi közünk egymáshoz, ne törődjünk egymással. De Isten családjában ez nem lehet így! Mégis annyira hatással van ránk ez a gondolkodás, hogy a gyülekezetben is kedvesen elnézzük azt, ha a testvérünk olyan útra lép, olyan életet él, vagy olyan döntést hoz, ami Isten igéjével ellentétes út.

A kimondott igazság mindig konfliktust generál, mindig összetör valamit, mert felszínre hoz és leleplez valamit, amiről nehéz beszélni. S mert a legtöbben nem szeretjük a konfliktusokkal együtt járó feszültségeket, az olyan helyzeteket is igyekszünk elkerülni, amiről tudjuk össze fogunk ütközni a másikkal. Ezért inkább évekig „bájjolgunk” a másikkal, miközben mélyen a szívünkben legszívesebben kimondanánk azt, amit gondolunk.

Vegyünk egy bibliai példát! Mi lett volna Dáviddal, ha Nátán próféta nem mondja a szemébe azt, hogy döbbenetesen mélyre sülyyed azzal, hogy elvette Úriás feleségét? Ha nem

Szeretni, másként | 1Tim 5,1-16

szembesíti a királyt a bűnével, hanem „elbájolog” vele még évekig, minden egyes találkozáskor kedélyes elbeszélgetve az időjárásról, a gabona piaci áráról, mert a ki nem mondott igazság áthatolhatatlan falként ott tornyosult volna mindig is közte és a király között.

Nátán nem azért mondta ki az igazságot, mert ítélni akart Dávid felett. Az ítélet azt üzenté volna, hogy elbukta és esélyed sincsen arra, hogy változtass. Nem megalázni akarta Dávidot, királyt megillető tisztelettel közeledett hozzá. Az volt a célja, hogy odasegítse őt az irgalom és bocsánat Istenéhez, hogy meggyógyuljon az élete. Nátán kimondott igazsága azzal szembesített a királyt, hogy tette miatt az élete már nincsen összhangban azzal, hogy ő Isten gyermeke.

Amikor félünk kimondani az igazságot egymásfelé, bár látjuk azt, hogy a testvérünk veszélyes útra lépett, csak azért, mert félünk a konfliktustól, vagy mert gondoljuk őrizni az egységet, a bizalmat és a szeretet, akkor tudatlanságunkból éppen az egységet, a bizalmat és a szeretetet ássuk alá és pusztítjuk el.

Befejezés

Ebben a világban, ha látjuk egy másik ember bűnét vagy hibáját, akkor gyakran nem vele, hanem a háta mögött valaki mással, tárgyaljuk ki azt. Ilyenkor kicsit ki is húzzuk magunkat, hogy mi ketten, akik beszélgetünk róla, azért különbek vagyunk, mint ő. De ez mégsem járja, hogy keresztény emberként, mint akik egy családhoz tartozunk, ugyanígy tegyünk!

Jézus azt parancsolat nekünk: **Jn 13,34** „... szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket”. Fel kell tennünk önmagunknak a kérdést, hogy mit is értett ezalatt Jézus, és mit értünk alatt mi. Meg kell értenünk azt, hogy szeretni addig könnyű, ameddig alig érintkezünk, amíg alig törődünk egymással. Látnunk kell azt, hogy Jézus szeretete nem csak abban merült ki, hogy buzdított, bátorított és vigasztalt, hanem az ő szeretetének része volt az is, hogy a másik szemébe mondta az igazságot. De amikor ezt tette, akkor azt azért tette, hogy arra segítsen, hogy a másik élete újra egyensúlyba kerüljön, rendeződjön a másik Istennel való kapcsolata. Irgalommal és szeretettel tette ezt. Pál is erre biztatja Timóteust, hogy szeretettel és tisztelettel intse azokat, akik, mint ő, Isten családjának tagjai.

Ne féljük Jézus szeretetével szeretni egymást! Engedjük, hogy Isten Lelke kinyisson bennünket egymás felé, hogy a Lélek feltárja mindannyiunk előtt egymáshoz tartozásunk aon mélységeit, amelytől mindeddig visszatartottuk önmagunkat! Ámen!